

співробітника, синтезувати різноманітні знання та навички і бути готовими йти на компроміси та ризик, розвинуте почуття відповідальності, здатність до постійного оновлення, вміння організувати наявні ресурси з точки зору ефективності, управління зовнішніми відносинами тощо [2].

Література:

1. Резнікова Н. П., Дьоміна Є. В., Булгак В. Б. та ін. Менеджмент в телекомунікаціях / Под ред. Н. П. Резнікової, Є. В. Дьоміною. – М. : Еко-Трендз, 2005. – 392 с.
2. Менеджмент у сучасному підприємницькому секторі України – [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу http://pidruchniki.com/1078030350973/menedzhment/menedzhment_suchasnomu_pidpriyemnitskomu_sektori_ukrayini.

УДК [316. 3:1+930. 1]:004. 9

Соснін О. В.

доктор політичних наук, професор,
професор ДВНЗ «Університет менеджменту освіти»
Національної академії педагогічних наук України,
заслужений діяч науки і техніки України, Академік Української академії політичних наук

ФОРМУВАННЯ НОВИХ КОНЦЕПЦІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ ЕФЕКТИВНОЇ СИСТЕМИ ОСВІТИ У ВИМІРІ СУЧАСНИХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ТЕНДЕНЦІЙ

Розриваючи коло накопичених проблем, Україна, безумовно, має піти не стільки на модернізацію освіти, а на безпрецедентні реформи в науково-освітній сфері, в розбудові її інформаційно-комунікаційних систем, від яких вона залежить значною мірою у контексті формування законодавчої бази управління навчальними закладами [1]. Про це ми багато говоримо протягом усіх років незалежності, однак, корупція та винайдена бюрократами формальна імітація процесів корисної діяльності набула масштабів справжнього лиха і не дозволяє

суспільству її подолати. Існуюча система управління науково-освітньою сферою часто знецінює найцікавіші і розумні ідеї креативно мислячих вчених України, перетворює їх у щось зовсім протилежне задумам. Можливо, слід публічно визнати, що внаслідок цього у нас відбувається провал усіх моделей інноваційного розвитку суспільства, через відсутність якості цифрової передачі даних, розвитку технологій, якості бізнес-середовища та нормативно-правових і податкових регуляторів, використання інновацій у суспільно-політичному та технологічному процесах.

Ми маємо врешті-решт подолати «владу науково-освітніх канцелярій» при оцінці дій у науці та освіті, яка виступає гнітючим нищівним тягарем, створюючи в суспільстві атмосферу пригніченості. Сьогодні ми бачимо, як, не розуміючи повною мірою навіть поняття «інформаційна політика», наше чиновництво просто не реагує своєчасно на виклики науково-технічного прогресу, не відповідає адекватно на такі ключові питання, як-то: хто у нас і в світі володіє інформацією як ресурсом, кому він потрібен, де і за яку ціну його можна придбати, які взагалі умови торгівлі ним. На рівні провідних країн, поперше, США, ми ще не усвідомили й не відчули особисту відповідальність за це кожного – і влади, і громадянина, і суспільства, тобто, за раціональне використання нематеріального активу суспільства при прийнятті рішень. Україна повинна брати участь у світових інтеграційних процесах, отримуючи від цього вигоди, що залежить від її залучення у ланцюги створення доданої вартості – мереживізації [2].

На жаль, процес оновлення управління науково-освітньою сферою відбувається у нас за рахунок старих методологічних засад, технологій і резервів суспільства, а не за рахунок інноваційної спроможності, цифрової доступності та найширшого використання інформаційно-комунікаційних технологій в умовах глобального інформаційного суспільства як нового соціального та економічного феномена XXI століття. Наука і освіта часто працюють тут у координатах вимог нашої давно застарілої системи «феодалного» права, що потребує його ліквідації та забезпечення у повній мірі освітньої, наукової та культурної

реалізації особистості. Зокрема, авторські права й право спеціалістів на особисте збагачення за рахунок своїх знань спотворено таким чином, що часто науково-дослідні або освітні заклади у нас торгують винаходами й науковими відкриттями своїх співробітників без їх участі. Вважається, що за роботу вони отримують заробітну платню, проте, авторське право – це, перш за все, реноме, яке дозволяє талановитим людям претендувати на вищу заробітну платню (вищі статки), винагороди, наукові звання, право на перехід в інші організації на вигідніших умовах. Слід визнати, що багато прикладів свідчить про те, що на сьогодні практика організації вищої освіти в Україні (в умовах набуття незалежності і, одночасно, інформатизації) виявилася нераціональною, а іноді просто хибною [3].

Дана ситуація, безумовно, потребує не простого філософського осмислення, а трансформації, що потребує цілеспрямованих дій заради її революційного оновлення (із відповідним кадровим наповненням) на всіх напрямках і рівнях реформування, вироблення системного мислення, здатного гнучко і парадигмально мислити задля оперативного управління змінами та ризиками. Україна має сильні позиції національної економіки, які свідчать про наявність працездатного людського капіталу, найсильніші показники освіченості населення, що засвідчує 34 рейтингова позиція України зі 140 країн за рейтингом Всесвітнього економічного форуму. Зокрема щодо «Якості математичної та фундаментальної природничої підготовки» – 27 рейтингова позиція, за «Охопленням вищою освітою» – 11 рейтингова позиція, за наявністю вчених та інженерів – 29 місце [4]. Формування нових концепцій організації ефективної системи освіти у вимірі сучасних глобалізаційних зрушень і, головне, поява новітніх ІКТ, має свої специфічні особливості і обумовлює необхідність впровадження педагогічних технологій, які здатні удосконалити освітній процес: психотехнологія; діалогова технологія; інформаційно-кібернетична технологія; імітаційна технологія; акмеологічна технологія; тренінгові технології; проектні технології; відеотехнології.

Нові освітні моделі і технології мають бути спрямовані не стільки на формування запланованого комплексу навичок, скільки на розвиток здатності творчо мислити, самостійно здобувати потрібну інформацію, критично її оцінювати та доцільно застосовувати в практичній діяльності, що сприяють забезпеченню освітньої, наукової та культурної реалізації особистості. Особливе місце тут належить ІКТ, оскільки їх перевагою є функціональна повнота, оперативність і своєчасність обробки даних, швидке надходження інформації до споживача. ІКТ посилюють мотивацію здобувачів освіти завдяки використанню привабливих і швидкозмінних форм подання інформації, наданню освітньому процесу індивідуалізованого характеру, доступності великих обсягів інформації, можливості її оперативного отримання у необхідний момент і в достатньому обсязі, що сприятиме розвитку креативної економіки – ноосферно-інформаційно-інноваційної, здатної рухатися вгору в ланцюзі створення доданої вартості. Традиційна комп'ютеризація в умовах інтеграції України в європейський освітній простір розглядається як один із напрямів модернізації освіти, оскільки сприяє появі нових освітніх можливостей, нових перспективних форм, методів і засобів навчання, їх широкого впровадження у процес підготовки, зокрема і в умовах європейського простору, спираючись на знання та інновації. Їх концептуальна парадигма зводиться до розвитку освітнього кластеру, в основі якого розвиток інформаційно-комунікаційних технологій – хмарних технологій, робототехніки, технологій штучного інтелекту, систем безпеки обміну даними, націлених на розвиток креативної економіки, яка ґрунтується на креативних началах, здатних генерувати вплив на економічне зростання і розвиток [2].

Сама структуризація проблеми інноваційної науково-освітньої політики обумовлює необхідність нових інституціональних підходів і філософського мислення в умовах, коли «люди реальності» мають замінити «людей ідеології». За таких умов уся науково-освітня система потребує нового бачення інженерної роботи із інформацією і знаннями. Головне завдання реформації освіти, щоб кваліфікація була підтверджена, а суспільство, зі свого боку, пред'являло реальний запит на якісні наукові роботи, а не на халтуру і фальшивки, що

сприяють критичним масштабам і темпам втрати людського капіталу. У сукупності ці питання набувають ознак національної проблеми, вирішення якої забезпечить сталий розвиток України, її безпеку в новітню інформаційну добу, зокрема за рахунок використання інноваційного та креативного потенціалу людини, що готується вищою освітою. Становлення ефективної системи освіти у вимірі сучасних глобалізаційних зрушень обумовлює необхідність сформуванню:

- 1) концепцію міждисциплінарної підготовки висококваліфікованих кадрів у контексті нових напрямів – інноваційних, інформаційних, стратегічних;
- 2) концепцію гуманітарної – світоглядно-філософської освіти, яка була б прийнята на державному рівні;
- 3) концепцію розвитку сучасних інформаційних технологій для вищої освіти;
- 4) концепцію підвищення кваліфікації для сучасних умов інформатизації суспільства;
- 5) концепцію духовного розвитку особистості;
- 6) концепцію залучення доступу до основних послуг для найменш захищених груп населення.

Формування концепції ефективної системи освіти у вимірі сучасних глобалізаційних зрушень включає формування:

- 1) політичної та економічної культури;
- 2) філософської культури і свідомості;
- 4) гуманітарно-світоглядної культури;
- 5) правової і моральної свідомості, які повинні сприяти опануванню нових знань та навичок, для здійснення соціалізації та економічної активності задля власного розвитку [3].

Інформатизація суспільства, і, як наслідок, небачений до цього наш стрибок в інформаційно-комунікаційні відносини доводить, що нам потрібно багато в чому змінювати ставлення і саме уявлення про інженерно-технічну освіту та активно працювати на міжнародній арені в цьому секторі людської діяльності. Ми маємо взаємодіяти з різними державами й міжнародними організаціями, опановуючи технології і стиль життя провідних країн світу. Як наслідок, треба суттєво підвищувати вимоги до фахової підготовки вищою школою інженерно-технічних спеціалістів, тобто, радикально реформувати національну систему вищої освіти, формуючи загальнолюдські цінності. Для України формування «економіки знань» є можливістю зайняти гідне місце в глобальній економічній системі.

Література:

1. Пунченко О. П., Лазаревич А. А. Інформатизація як засіб репрезентації інформаційних ресурсів суспільства / О. П. Пунченко, А. А. Лазаревич // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. – Запоріжжя : РВВ ЗДІА, 2015. – Вип. 63. – С. 21–30.
2. Соснін О. В., Воронкова В. Г. Інформаційно-комунікативний розвиток соціуму як цивілізаційної парадигми ХХІ століття / О. В. Соснін, В. Г. Воронкова // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. – Запоріжжя : РВВ ЗДІА, 2015. – Вип. 62. – С. 24–31.
3. Соснін О. В., Воронкова В. Г., Ажажа М. А. Філософія гуманістичного менеджменту (соціально-політичні, соціально-економічні, соціально-антропологічні виміри) : Навчальний посібник / О. В. Соснін, В. Г. Воронкова, М. А. Ажажа. - Запоріжжя: Дике поле. – 356 с.
4. Україна-2030: Доктрина збалансованого розвитку. – Львів: Кальварія, 2017. – 168 с.

УДК 369. 011. 62

Стожок Л. Г.,

кан. екон. наук,
здобувач кафедри управління персоналом та економіки праці
КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

СОЦІАЛЬНА СПРАВЕДЛИВІСТЬ У СИСТЕМІ СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ

Пріоритетним завданням України, як соціальної держави, є надання можливості всім громадянам реалізувати конституційно закріплені права шляхом дотримання принципів солідарності, субсидіарності та справедливості. Політичні, економічні, соціальні зміни, які відбуваються в українському суспільстві, знайшли відображення на соціальному становищі всього